

Koninginnedag 2010 Hopjes stijl

Met Hopjes stijl bedoel ik dan punt één: de zon die precies om half twee doorbrak terwijl het de hele ochtend geregend had.

Punt twee: het aantal kinderen dat het Wijkpark wist te vinden. Punt drie: de organisatie die, zoals altijd, weer alles tot in de puntjes verzorgd had. Punt vier: het oranje Hopjes petje dat mij in mijn handen gedrukt werd zodra Joke van den Boomen mij ontdekte. Punt vijf: de Hopjes vrouwen die een hoofddoekje droegen

en daar pal bovenop het oranje petje. Integratie tot aan je haarwortels. Goed gedaan dames.

Het was een drukke, gezellige boel en het werd per kwartier drukker. Geen idee hoe ik moet beginnen met mijn verhaal. Misschien met het feit dat ik voor deze gelegenheid in het gezelschap was van mijn kleinzoon van

vijf, die het ontzettend naar zijn zin heeft gehad. Ik vroeg hem wat het meeste indruk op hem gemaakt had. Dat was de (grote) "Supersurvivalbaan" en de "kameel". Toen ik hem vroeg wat hij NIET leuk vond zei hij: "die harde muziek"! Daar kreeg hij pijn in zijn oren en pijn in zijn buik van. Hij bedoelde de muziek die elders uit het Wijkpark kwam: "trommelaars" noemde hij het. Die trommelaars kwamen van een Turks feest dat vlak achter de Hopjes werd gehouden. Jawel, óók in het Wijkpark hetgeen de organisatoren van het

Hopjesfeest dwong om hun spelletjes over een kleiner gebied in te delen. Ter ere waarvan dat Turkse feest was, is mij onduidelijk en waarom dat feest niet op een andere dag (zaterdag of zondag) gehouden kon worden is mij

óók een groot raadsel. Verschillende bezoekers van het Hopjes Koninginnefeest hebben mij erop aangesproken (alsof IK het tegen had kunnen houden). Helaas ben ik slechts de reporter van o.a. de Haagse Hopjes. Mensen vonden het Turkse feest van “belachelijk”, “schandalig” tot zelfs “respectloos tegenover ons Koningshuis”.

Niet omdat een Turks feest niet mag in het Wijkpark. Dat vond iedereen prima.

Daar is het Wijkpark voor. Maar om dat feest toe te voegen, zo niet samen te smelten met “onze” Koninginnedag dat ging menigeeen te ver. Het waren trouwens niet alleen blanke Nederlanders die hun grief uitspraken. Eerlijk gezegd onderschrijf ik die grieven van harte.

Op naar gezelligere dingen. Waar deze dag gelukkig bol van stond. Een nieuwe fietsmachine. “The Downhill Experience”. Deze keer niet zo hard mogelijk fietsen maar proberen op de weg te blijven, te remmen en te trappen terwijl je zogenaamd met een verschrikkelijke gang een berg af rijdt. Erg in trek. Zoals alles wat nieuw is altijd flink uitgeprobeerd wordt door de jonge bezoekers. Ook de “lazergame” is razend populair. Mijn kleinzoon mocht er tot zijn grote verdriet niet in. Over zes jaar wél. (“Dat duurt nog heel lang Oma”) deelde hij mij verdrietig mee. Gelukkig was hij snel afgeleid. Er was immers genoeg waar hij wél aan

mee kon en mocht doen. Touwtje trekken (“Oma, wat is een JoJo?”), Schminken (“Nee, bah Oma, dat wil ik niet op mijn gezicht”), Speedcheck en een Zenuwspiraal die voor de gelegenheid NIET afging wanneer je de ijzeren stang raakte. Dat maakte van iedere deelnemer(ster) een absolute kampioen spiraalspelen. De draaimolen, speciaal voor de kleinsten zag er allerliefst uit. Ik kan er geen ander woord voor verzinnen. Want die hele kleintjes hadden er lol in. Ook in het “eendjes

vissen” en het “ballonnenkussen”.

Voor de allerkleinsten dus ook meer dan genoeg te beleven. Clown Bobo had het druk met het maken van ballonnenfiguren. Hondjes, zwaarden...men vraagt en Bobo draait zijn ballonnen in de juiste vorm. Het terrasje, centraal gelegen mocht zich ook verheugen in steeds meer bezoeker(sters). Misschien moet er toch maar eens een koffie/thee/fris kar komen voor de verkoop want sommige mensen zagen er knap dorstig uit en keken begerig

naar MIJN blijke cola. Gekregen van de Stichting Haagse Hopjes omdat ik nu eenmaal hartstikke hard aan het werk was. Ik zie alle Hopjes

medewerk(st)ers die dit nu lezen meesmuilend glimlachen. Want natuurlijk is mijn "job"

niet te vergelijken met het werk dat deze vrijwilligers verzetten. Vergeet niet dat alles opgebouwd moest worden (in dit geval in de stromende regen waardoor iedereen doorweekt was vóór het feest kon beginnen). Daarna staan de vrijwilligers (in hun natte kloffie) de hele dag achter kraampjes en bij andere activiteiten.

Geen pretje kan ik U vertellen. Natuurlijk worden ze goed verzorgd door de organisatie. Er is eten en drinken genoeg maar aan de werkomstandigheden mankeert er wel eens wat. En die omstandigheden liggen dan aan het weer en zeker niet aan de organisatie. Ik neem aan dat, terwijl ik dit stukje schrijf, iedereen nog druk bezig is met afbouwen en opruimen. Terwijl ik lekker achter mijn computertje zit te bedenken wat ik allemaal vergeten ben te schrijven. Ben niets vergeten hoop ik. Het gaat te ver om over ieder spelletje te schrijven. Dan heb ik geen materiaal meer over voor de volgende Hopjes verslagen. Het zoeken is nu naar een mooie slotzin.

Hebbes denk ik na twee minuten: "Een Hopjesfeest mag je eren en loven, maar het is en blijft ORANJE BOVEN !!!!!!"

Tot volgend jaar
Kimm 30 April 2010

